

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มพหุคูณ (Multiple Discriminant analysis) เพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร โดยแยกวิเคราะห์เพศชายและเพศหญิง พบว่า การจำแนกกลุ่มนักเรียนตามลักษณะพฤติกรรมทางเพศ ทั้งในเพศชายและหญิง แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า

กลุ่มที่ 2 กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า

กลุ่มที่ 3 กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์

ที่น่าสังเกต คือ ในขณะที่กลุ่ม 2 และกลุ่ม 1 ซึ่งต่างก็เป็นกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์เช่นเดียวกัน น่าจะมีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน แต่ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มพหุคูณ กลับพบว่ากลุ่ม 2 ไม่ได้มีความใกล้ชิดกับกลุ่ม 1 สักเท่าไร แต่กลับใกล้ชิดกับกลุ่ม 3 ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วมากกว่า โดยผลการวิเคราะห์พบว่า ในขณะที่กลุ่ม 1 สามารถแยกตัวออกไปจากกลุ่มอื่นได้อย่างชัดเจนตามสถิติการจำแนกกลุ่มฟังก์ชัน 1 แต่กลุ่ม 2 และกลุ่ม 3 กลับดูเหมือนจะเกาะกลุ่มกัน เมื่อถูกแยกออกมาจากกลุ่ม 1 ด้วยกัน

และในการจำแนกกลุ่ม 2 และ 3 ออกจากกันตามการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มในฟังก์ชัน 2 พบว่า 2 กลุ่มนี้มีการจำแนกออกจากกันได้ไม่ชัดเจนเท่าการจำแนกกลุ่ม 1 ออกไปในตอนแรก

นั่นก็หมายความว่า ในขณะที่กลุ่ม 3 เป็นกลุ่มที่มีปัญหาอย่างชัดเจนในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนวัยรุ่น แต่กลุ่ม 2 ซึ่งมีความใกล้ชิดกับกลุ่ม 3 ก็อาจถือได้ว่าเป็น "กลุ่มเสี่ยง" ที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้ถึงแม้นักเรียนในกลุ่ม 2 นี้จะยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ก็ตาม เนื่องจากกลุ่ม 2 เป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปเป็นกลุ่ม 3 ได้ ทั้งในแง่ของการอธิบายเชิงสถิติการจำแนกกลุ่มที่กล่าวมาแล้วข้างต้น และจากทฤษฎีของ Ajzen และ Fishbein (1980) ที่อธิบายถึง "ความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรมของบุคคล" ในการนำไปสู่การทำพฤติกรรมนั้นๆ

จึงอาจถือได้ว่ากลุ่ม 2 คือ กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า เป็น "กลุ่มเสี่ยง" ที่น่าจับตามองในแง่ของการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนวัยรุ่น ไม่น้อยไปกว่ากลุ่มที่ 3

สำหรับการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า

ในเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่มีอำนาจการจำแนกกลุ่ม นักเรียนชายกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจาก กลุ่มที่ 2 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) และกลุ่มที่ 3 (กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์) ได้แก่ ตัวแปร 5 ตัว คือ การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมพันธ์ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน การรับรู้ความภูมิใจในตนเอง การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ โดยตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปรสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนชายทั้ง 3 กลุ่มออกจากกันได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Wilks' Lambda=.346, $p < .001$) ทั้งนี้ รูปแบบองค์ประกอบของตัวแปรทั้ง 5 ในการจำแนกนักเรียนชายแต่ละกลุ่ม และอำนาจการทำนายของแต่ละกลุ่ม สามารถนำเสนอตั้งตาราง 18

ตาราง 18

สรุปการจำแนกนักเรียนเพศชายเข้ากลุ่ม จากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มพหุคูณ (MDA)

ตัวแปร	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3
การทำหน้าที่ของครอบครัว	สูง	ต่ำ	ต่ำ
การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน	ต่ำ	สูง	สูง
การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมพันธ์	ต่ำ	สูง	สูง
การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
การรับรู้ความภูมิใจในตนเอง	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
อำนาจการทำนาย (ร้อยละ)	82.90	63.60	79.20
อำนาจการทำนายรวม (ร้อยละ)	75.00		

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า
 กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า
 กลุ่มที่ 3 คือกลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว

เมื่อวิเคราะห์ในเพศหญิง พบว่า มีตัวแปรสำคัญ 6 ตัวแปรที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มออกจากกัน ได้แก่ การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมพันธ์ และการรับรู้ความภูมิใจในตนเอง โดยตัวแปรทั้ง 6 ตัวแปรสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(Wilks' Lambda =.243, $p<.001$) ทั้งนี้ รูปแบบองค์ประกอบของตัวแปรทั้ง 6 ในการจำแนกนักเรียนหญิงแต่ละกลุ่ม และอำนาจการทำนายของแต่ละกลุ่ม สามารถนำเสนอตาราง 19

ตาราง 19

สรุปการจำแนกนักเรียนเพศหญิงเข้ากลุ่ม จากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มพหุคูณ (MDA)

ตัวแปร	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3
การทำหน้าที่ของครอบครัว	สูง	ต่ำ	ต่ำ
การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน	ต่ำ	สูง	สูง
การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	ต่ำ	สูง	สูง
เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น	ต่ำ	สูง	สูง
การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
การรับรู้ความภูมิใจในตนเอง	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
อำนาจการทำนาย (ร้อยละ)	94.80	76.30	76.90
อำนาจการทำนายรวม (ร้อยละ)	88.30		

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า
 กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า
 กลุ่มที่ 3 คือกลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว

การอภิปรายผลการวิจัย จะอภิปรายเป็นรายตัวแปรดังนี้

1. การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว

การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ทั้งในนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ดังนี้ คือ

ในนักเรียนเพศชาย การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มระหว่างกลุ่มนักเรียนชายทั้ง 3 กลุ่มได้ดีที่สุด (ตาราง 10) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิคัลมาตรฐานของฟังก์ชัน 1 เท่ากับ .693 นั่นคือสามารถจำแนกนักเรียนชายกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกันคือกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 ได้ดีที่สุดในกลุ่ม 2 = กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า / กลุ่ม 3 = กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์)

นอกจากนี้ การวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 10 ยังแสดงให้เห็นว่า การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 1 ในระดับที่สูง อธิบายได้ว่าการรับรู้การทำหน้าที่ของ

ครอบครัวสัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 1 คือ กลุ่มของนักเรียนชายที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้าในระดับสูง

ส่วนในนักเรียนเพศหญิง แม้จะไม่ได้เป็นปัจจัยอันดับแรกเหมือนในเพศชาย แต่ปัจจัยการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว ก็มีอำนาจจำแนกกลุ่มระหว่างกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มได้ดีปีนอันดับสองจากตัวแปรทั้ง 6 ตัว (ตาราง 15) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันการจำแนกคาโนนิกัลมาตรฐานของฟังก์ชัน 1 เท่ากับ -.418 นั่นคือสามารถจำแนกนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มออกจากกัน โดยสามารถจำแนกนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 1 (*กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า*) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกัน คือกลุ่มที่ 2 (*กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า*) และกลุ่มที่ 3 (*กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์*)

นอกจากนี้ การวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 15 ก็แสดงให้เห็นว่า การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในนักเรียนเพศหญิง สัมพันธ์กับฟังก์ชัน 1 ในระดับที่สูง อธิบายได้ว่า การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวสัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 1 คือ กลุ่มของนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้าในระดับสูงเช่นเดียวกับในเพศชาย

ในขั้นนี้อาจกล่าวได้ว่า การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวทั้งในนักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิงมีรูปแบบคล้ายคลึงกัน นั่นคือหากนักเรียนมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับสูงแนวโน้มที่นักเรียนจะไม่มีเพศสัมพันธ์และไม่คิดที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรก็จะสูง แต่ในทางกลับกันหากนักเรียนมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับที่ลดลง แนวโน้มที่นักเรียนจะคิดมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรก็จะเพิ่มขึ้น และถ้านักเรียนมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับที่ต่ำหรือขาดประสิทธิภาพแล้ว แนวโน้มที่นักเรียนจะมีเพศสัมพันธ์ในช่วงวัยรุ่น ก็จะมีความเป็นไปได้สูง

ผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ทำให้มองภาพได้ชัดเจนขึ้นว่า การรับรู้การทำหน้าที่ในครอบครัวของเด็กนักเรียน เป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ควรคำนึงถึงอย่างมากในเรื่องของการสร้างเกราะคุ้มกันไม่ให้เด็กนักเรียนวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ในวัยนี้

การทำหน้าที่ของครอบครัวที่ศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ จะประกอบไปด้วยส่วนประกอบย่อยทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ การแก้ปัญหาภายในครอบครัว การสื่อสารภายในครอบครัว บทบาทของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัว การตอบสนองทางอารมณ์ต่อกันที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว ความผูกพันทางอารมณ์ที่มีต่อกัน รวมไปถึงการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกและด้านต่างๆไป ซึ่งส่วนประกอบทุกด้านล้วนสำคัญต่อการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในวัยรุ่นทั้งสิ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Paul, Fitzjohn, Herbison และ Dickson (2000) ที่ได้นำปัจจัยในเรื่องการทำหน้าที่ของครอบครัวมาเป็นตัวแปรหนึ่งในการศึกษาเพื่อทำนายนายกามีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพบว่าการทำหน้าที่ของครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญในการทำนายนายกามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลางได้ นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยอื่นๆ ในทำนองเดียวกันแต่ไม่ได้ศึกษาทุกด้านของการทำหน้าที่ของครอบครัว เช่น Podhisita, Xenos และ Varangrat (2004) ที่ศึกษาเรื่องของสัมพันธ์ภายในครอบครัว ซึ่งเป็นด้านหนึ่งในการทำหน้าที่ของครอบครัว กับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในวัยรุ่น พบว่า หากสัมพันธ์ภายในครอบครัวของวัยรุ่นมีระดับต่ำ โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานก็จะสูงขึ้น และในทางตรงกันข้ามหากสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นไปอย่างดี โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานก็จะลดลง ซึ่ง Resnick และคณะ (1997) ก็ได้นำตัวแปรของความผูกพันภายในครอบครัวมาเป็นตัวแปรหนึ่งในการศึกษาพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเช่นเดียวกัน โดยพบว่าวัยรุ่นที่มีความรู้สึกผูกพันกับครอบครัวมาก มีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ทางเพศช้ากว่าวัยรุ่นที่มีความผูกพันกับครอบครัวน้อยหรือไม่มีความผูกพันเลย รวมทั้งการสื่อสารในครอบครัวที่ดี ก็จะช่วยให้อายุวัยรุ่นมีการชะลอการมีเพศสัมพันธ์ให้ช้าลงได้ด้วย (Miller, 2002) ซึ่งก็คล้ายกับรายงานของ Lammers, Ireland, Resnick และ Blum (2000) ที่พบว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลที่ดีจากบิดามารดา มักจะมีการยับยั้งชั่งใจในเรื่องเพศสัมพันธ์

นอกจากนี้ การแสดงออกถึงความผูกพันในครอบครัว ยังเป็นกลไกสำคัญในการลดความเสี่ยงด้านสุขภาพของวัยรุ่นในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ สุขภาพจิต การใช้ความรุนแรง การใช้สารเสพติดอีกด้วย (Resnick et al., 1997) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Bingham และ Lisa (1996) ที่พบว่า พฤติกรรมของบิดามารดาที่ให้เวลากับสมาชิกในครอบครัว ช่วยให้สมาชิกมีความผูกพันที่ดีต่อกัน และเกิดผลดีต่อพัฒนาการของบุตรวัยรุ่น ในทางตรงข้ามการที่บิดามารดาไม่เอาใจใส่บุตรของตนจะมีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงของบุตรวัยรุ่น โดยวัยรุ่นที่ไม่ได้อยู่ในครอบครัวที่มีครบทั้งบิดามารดา มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์เร็วกว่าและมีคู่นอนมากกว่า

จะเห็นได้ว่าการที่บุตรวัยรุ่นได้รับความเอาใจใส่ และคำแนะนำจากบิดามารดาอย่างใกล้ชิด ได้รับความรัก ความอบอุ่น และมีการสื่อสารที่ดีต่อกันในครอบครัว จะช่วยลดความเสี่ยงของบุตรต่อการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น รวมทั้งช่วยชะลอการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นให้ช้าลง มีจำนวนคู่นอนน้อยลง และมีการคุมกำเนิดมากขึ้น (Miller, 2002)

งานวิจัยในประเทศไทยโดยส่วนใหญ่ พบว่า มีผู้ที่นำปัจจัยทางด้านการทำหน้าที่ของครอบครัวมาเป็นตัวแปรในการศึกษาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นไม่มากนัก ส่วนใหญ่แล้วเป็นการนำเพียงบางด้านของการทำหน้าที่ของครอบครัวมาศึกษา คือ ในด้านของความสัมพันธ์กับ

ครอบครัว ดังเช่นงานวิจัยทั้งสามงานต่อไปนี้ ที่ต่างก็รายงานคล้ายคลึงกัน คือ ระเบียบวิธีวิจัย (2547) ที่รายงานว่า วัยรุ่นหญิงตอนปลายที่มีสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัวมักจะละเว้นจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน งานวิจัยของ ติรพงษ์ ติรมนัส (2537) ที่ศึกษาพฤติกรรมทางเพศในกลุ่มนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี โดยพบว่าผู้ที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลใกล้ชิด มีแนวโน้มที่จะละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และ ศรีพัชรา จารียวงศ์ (2539) พบว่าเยาวชนที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศในทางที่เหมาะสมกว่ากลุ่มที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวระดับปานกลางและต่ำ

จากงานวิจัยก่อนหน้าที่เกี่ยวข้องพอจะทำให้เห็นภาพว่า ครอบครัวเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ซึ่งจากผลการวิจัยในครั้งนี้ก็ทำให้ได้ทราบว่าการที่การรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของครอบครัวเป็นตัวแปรสำคัญที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนต้นที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางและบางรายก็เข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางแล้วนั้น สะท้อนให้เห็นกลไกสำคัญที่ทำให้กลุ่มวัยรุ่นจำนวนหนึ่งมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร เนื่องจากความบกพร่องของการทำหน้าที่ภายในครอบครัว โดยการทำหน้าที่ของครอบครัวจะอยู่ในเกณฑ์ที่สมบูรณ์มากน้อยเพียงใด ไม่อาจประเมินได้จากการทำหน้าที่เพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่จะต้องพิจารณาอย่างครบถ้วนทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแก้ปัญหาภายในครอบครัว การสื่อสารภายในครอบครัว บทบาทของสมาชิกในครอบครัว การตอบสนองทางอารมณ์ต่อกันที่เหมาะสม ความผูกพันทางอารมณ์ที่มีต่อกัน รวมไปถึงการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกด้วย

จากที่กล่าวมาในข้างต้นอาจสรุปได้ว่าปัจจัยการทำหน้าที่ของครอบครัวจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนวัยรุ่น ในลักษณะที่ว่า หากการทำหน้าที่ของครอบครัวเป็นไปอย่างดีและเหมาะสม และนักเรียนมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับที่ดี แนวโน้มที่นักเรียนจะมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นก็จะต่ำ แต่ในทางตรงกันข้าม หากนักเรียนมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับไม่ดีนัก แนวโน้มที่นักเรียนจะมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นก็จะเป็นไปได้ง่ายขึ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้ก็เป็นไปในทิศทางเดียวกันและสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้า และยังเป็นการศึกษาให้เห็นถึงหนทางในการปรับปรุงพัฒนาครอบครัวให้มีประสิทธิภาพในการทำหน้าที่ได้อย่างตรงจุดมากขึ้น นั่นคือ ควรจะคำนึงถึงหน้าที่ของครอบครัวอย่างครบถ้วนในทุกๆด้าน มากกว่าที่จะให้ความสำคัญเฉพาะบางด้านเท่านั้น

2. การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน

การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน ก็ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ทั้งในนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ดังนี้ คือ

ในนักเรียนเพศชาย ปัจจัยการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนมีอำนาจจำแนกกลุ่มนักเรียนชายทั้ง 3 กลุ่มได้ดีเป็นอันดับสองจากตัวแปรทั้ง 5 ตัว (ตาราง 10) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์จำแนกคาโนนิคัลมาตรฐานในฟังก์ชันที่ 1 เท่ากับ .469 คือ สามารถจำแนกนักเรียนชายกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกัน คือกลุ่มที่ 2 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) และกลุ่มที่ 3 (กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์) ได้ดี

นอกจากนี้ การวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 10 ยังแสดงให้เห็นว่า ลักษณะของการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนในเรื่องเพศสัมพันธ์สัมพันธ์กับฟังก์ชัน 1 ในระดับที่สูง อธิบายได้ว่าการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนในเรื่องเพศสัมพันธ์สัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 1 คือ กลุ่มของนักเรียนชายที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้าในระดับสูง

ส่วนในนักเรียนเพศหญิง ปัจจัยการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนถือเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มได้ดีเช่นเดียวกัน โดยเป็นตัวแปรที่มีอำนาจจำแนกในอันดับที่ 3 (ตาราง 15) ค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิคัลมาตรฐานในฟังก์ชันที่ 1 มีค่าเท่ากับ -.379 นั่นคือสามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มออกจากกันได้ โดยจะสามารถจำแนกนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกัน คือกลุ่มที่ 2 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) และกลุ่มที่ 3 (กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์) ได้ดี

นอกจากนี้ การวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 15 ยังแสดงให้เห็นว่า ลักษณะของการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนในเรื่องเพศสัมพันธ์ในกลุ่มนักเรียนเพศหญิง มีความสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 1 ในระดับที่สูง อธิบายได้ว่าการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนในเรื่องเพศสัมพันธ์สัมพันธ์กับการจำแนกนักเรียนหญิงกลุ่ม 1 คือ กลุ่มของนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้าได้ในระดับสูงเช่นเดียวกับในนักเรียนเพศชาย

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของคะแนนเฉลี่ยการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนของนักเรียนทั้งเพศหญิงและชายในแต่ละกลุ่ม ในตาราง 8 และตาราง 13 พบว่ามีความน่าสนใจที่จะอภิปราย เนื่องจากคะแนนการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนเป็นคะแนนที่ต้องพิจารณาเครื่องหมายบวกและลบของคะแนนประกอบด้วย โดย

คะแนนบวก หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจ <u>ต่ำ</u> ที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อน
คะแนนลบ หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจ <u>สูง</u> ที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อน

จากการวิจัยพบว่า รูปแบบการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนแต่ละกลุ่ม มีความคล้ายคลึงกันระหว่างเพศชายและหญิง คือ

กลุ่ม 1 นักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า มีค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่ม เป็นบวกทั้งในเพศชายและหญิง (เพศชาย $M=9.25$, $SD=18.58$ / เพศหญิง $M=21.15$, $SD=17.99$) แสดงว่านักเรียนทั้งชายและหญิงในกลุ่มนี้มีแรงจูงใจต่ำที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อน

กลุ่ม 2 นักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจว่าจะมีเพศสัมพันธ์อีก 6 – 12 เดือนข้างหน้า มีค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่ม เป็นลบทั้งในเพศชายและหญิง (เพศชาย $M= -11.88$, $SD=20.28$ / เพศหญิง $M= -2.74$, $SD=16.52$) แสดงว่านักเรียนทั้งชายและหญิงในกลุ่มนี้มีแรงจูงใจสูงที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อน

กลุ่ม 3 นักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว มีค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่ม เป็นลบทั้งในเพศชายและหญิง (เพศชาย $M= -25.68$, $SD=24.81$ / เพศหญิง $M= -12.81$, $SD=19.88$) เช่นเดียวกับกลุ่ม 2 และมีคะแนนสูงกว่ากลุ่ม 2 แสดงว่านักเรียนทั้งชายและหญิงในกลุ่มนี้มีแรงจูงใจสูงกว่ากลุ่มอื่น ที่จะ มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล อาจสรุปได้ว่าหากนักเรียนมีการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ในระดับคะแนนที่สูงและเป็นคะแนนติดลบ แนวโน้มของการที่นักเรียนจะมีเพศสัมพันธ์ก็เป็นไปได้สูงด้วย และเมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เพิ่มเติม (ภาคผนวก ง) เพื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชาย และหญิงโดยรวม พบว่า โดยทั่วไปแล้วนักเรียนเพศชายมีแรงจูงใจที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=-10.38$, $df=608$, $p<.001$)

จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนได้รับอิทธิพลจากการมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะจากแรงกดดันและความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนในเรื่องพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ผลการวิจัยที่ได้ในงานวิจัยนี้ สอดคล้องกับทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของ Ajzen และ Fishbein (1980) ที่มีแนวคิดที่ว่า พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลอยู่ภายใต้การควบคุมของความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรมของบุคคลนั้น ซึ่งความตั้งใจของบุคคลจะขึ้นอยู่กับเจตคติต่อการ

ทำพฤติกรรมของบุคคล (Attitude toward the behavior) และการที่บุคคลคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norms) โดยในงานวิจัยนี้ “บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน” ก็เป็นส่วนหนึ่งของการที่นักเรียนคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง นั่นคือ หากนักเรียนวัยรุ่นรับรู้ว่าคุณกลุ่มเพื่อนเห็นด้วยและสนับสนุนให้ตนมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนก็จะมีความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ และมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในที่สุด ในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนวัยรุ่นรับรู้ว่าคุณกลุ่มเพื่อนไม่เห็นด้วยและไม่สนับสนุนให้ตนมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนก็จะหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์

ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้นี้ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Podhisita, Xenos และ Varangrat (2004) ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่ทำให้เยาวชนไทยมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และรายงานไว้ว่า อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนเป็นตัวทำนายโอกาสของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของเยาวชนไทย

ในงานวิจัยต่างประเทศ พบว่ามีรายงานการศึกษาเรื่องการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในวัยรุ่นเช่นกัน เช่น Schwarz, Furstenberg และ Romer (1997) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในวัยรุ่นตอนต้น พบว่าการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนและแรงกดดันจากสังคมรอบด้าน เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ซึ่งก็เป็นไปในทิศทางเดียวกับงานวิจัยของ Santelli et al. (2004) ที่พบว่าตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนนั้น เป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายโอกาสการมีเพศสัมพันธ์หรือการละเว้นเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นตอนต้นได้ด้วย นอกจากนี้งานวิจัยของ จันทร์แรมทองศิริ (2539) และ พูนสุข ช้วยทอง และคณะ (2542) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมปลายที่เคยมีเพศสัมพันธ์ รายงานว่าได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนในการสนับสนุน ซึ่งรวมไปถึงแรงยุ และการผลักดันจากเพื่อน ให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ดังกล่าว

ผลการวิจัยครั้งนี้ และรายงานการวิจัยต่างๆที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นการเน้นย้ำให้ทราบว่าคุณกลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มอ้างอิงที่สำคัญสำหรับนักเรียนวัยรุ่น โดยเฉพาะในเรื่องของการมีพฤติกรรมทางเพศ ดังนั้นในการณรงค์หรือหาหนทางแก้ไขในเรื่องนี้ กลุ่มเพื่อนถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลสูงในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นของนักเรียนได้

นอกจากการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนจะเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นแล้ว ยังมีผู้ได้นำตัวแปรที่มีแนวคิดเดียวกันกับการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน คือการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิงหรือการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงไปศึกษากับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยและพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ในวัยรุ่นได้อีกด้วย

3. การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส

การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญกับพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ ทั้งในนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ดังนี้ คือ

ในนักเรียนเพศชาย การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสถือเป็นปัจจัยอีกตัวหนึ่งที่มีความสำคัญ และมีอำนาจจำแนกกลุ่มระหว่างกลุ่มนักเรียนชายทั้ง 3 กลุ่มได้ดีเป็นอันดับที่ 3 จากตัวแปร 5 ตัว (ตาราง 10) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิคัลมาตรฐาน ในฟังก์ชันที่ 1 เท่ากับ $-.455$ นั่นคือสามารถจำแนกนักเรียนชายทั้ง 3 กลุ่มออกจากกัน โดยจะสามารถจำแนกนักเรียนชายกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกัน (คือกลุ่มที่ 2 และ 3) ได้ดี

นอกจากนี้ การวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 10 ยังแสดงให้เห็นว่า ลักษณะของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 1 ในระดับดี อธิบายได้ว่าการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส สัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 1 คือ กลุ่มของนักเรียนชายที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้าในระดับดี

ส่วนในนักเรียนเพศหญิง การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสถือเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มได้เป็นอันดับที่ 5 จากตัวแปร 6 ตัว (ตาราง 15) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิคัลมาตรฐาน ในฟังก์ชันที่ 1 เท่ากับ $.187$ นั่นคือสามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มออกจากกันได้ โดยจะสามารถจำแนกนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกัน คือกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 ได้ดี และมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิคัลมาตรฐาน ในฟังก์ชันที่ 2 เท่ากับ $.771$ นั่นคือสามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 2 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากกลุ่มที่ 3 (กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์) ได้ดีที่สุดนั่นเอง

นอกจากนี้ การวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 15 ยังแสดงให้เห็นว่า ลักษณะของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 2 ในระดับสูง อธิบายได้ว่าการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส สัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 2 คือ กลุ่มของนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า ออกจากกลุ่ม 3 ที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ในระดับสูง

จากผลการวิจัยที่ได้ครั้งนี้พบว่า ปัจจัยการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มนักเรียนชายต่างจากนักเรียนหญิง คือ

ในนักเรียนเพศชาย ปัจจัยการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 1 คือสามารถจำแนกนักเรียนชายกลุ่ม 1 ออกจากกลุ่ม 2 และ 3 ได้ดี ในขณะที่ ในนักเรียนเพศหญิง พบว่า ตัวแปรตัวนี้มีความสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 2 คือ สามารถจำแนกนักเรียนหญิงกลุ่ม 2 ออกจากกลุ่ม 3 ได้ดี

อาจกล่าวได้ว่า หากนักเรียนชายมีการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสในระดับต่ำ แนวโน้มที่นักเรียนจะอยู่ในกลุ่ม 1 คือไม่มีเพศสัมพันธ์และไม่คิดที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรก็จะสูง แต่ในทางกลับกันหากนักเรียนมีการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสในระดับสูง แนวโน้มที่นักเรียนจะอยู่ในกลุ่ม 2 หรือ 3 คือคิดมีเพศสัมพันธ์หรือมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรก็จะเป็นไปได้มากขึ้น

ส่วนในนักเรียนเพศหญิง มีรูปแบบที่แตกต่างไปเล็กน้อย นั่นคือ ถ้านักเรียนหญิงมีการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสในระดับที่ต่ำ แนวโน้มที่นักเรียนหญิงจะอยู่ในกลุ่ม 1 คือไม่มีเพศสัมพันธ์และไม่คิดที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรก็จะสูง แต่เมื่อนักเรียนหญิงมีการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสในระดับที่เพิ่มขึ้นแต่ไม่สูงมากนัก แนวโน้มที่นักเรียนหญิงจะอยู่ในกลุ่ม 2 คือตั้งใจมีเพศสัมพันธ์ก็จะเพิ่มขึ้น และเมื่อนักเรียนหญิงมีการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสในระดับที่สูง แนวโน้มในการเข้าไปอยู่ในกลุ่ม 3 คือมีเพศสัมพันธ์ในช่วงวัยรุ่น ก็เป็นไปได้มาก

ผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่า การที่ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีลักษณะการการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสที่สูง แนวโน้มนักเรียนจะมีเพศสัมพันธ์ที่สูงขึ้น และหากนักเรียนมีลักษณะการการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสที่ต่ำ แนวโน้มที่นักเรียนจะมีเพศสัมพันธ์ก็น้อยลงนั่นเอง

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Farley (1991) ที่พบว่าวัยรุ่นที่มีคุณลักษณะของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสที่สูง จะเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยเฉลี่ยเร็วกว่าวัยรุ่นโดยทั่วไป ไป 1 ปี มีคู่นอนหลายคน และมีประสบการณ์ทางเพศที่หลากหลายกว่าวัยรุ่นทั่วไป งานวิจัยของ Arnett (1994) ก็ได้เสนอรายงานที่สอดคล้องกับงานวิจัยข้างต้น โดยศึกษาความสัมพันธ์ของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสกับพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ของวัยรุ่นอายุ 16-18 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้น High school พบว่า การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น และยังพบว่าคะแนนเพศชายจะสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยรุ่นที่เต็มไปด้วยความคะนอง ตัววัยรุ่นเองจะมองเห็นถึงผลดีที่จะเกิดตามมาจากความท้าทายของตนมากกว่าผลเสีย ซึ่งผิดกับในวัยผู้ใหญ่ที่จะ

มีความมั่นคงทางความคิดมากกว่าทำให้มองเห็นผลเสียได้มากกว่าผลดี (ประธาน รัชตจำรุญ, 2544) นอกจากนี้ บุคคลที่มีคุณลักษณะของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสสูง มักจะมีการเปิดรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ และมีจำนวนคู่นอน รวมทั้งประสบการณ์ทางเพศที่หลากหลายมากกว่าผู้ที่มีการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสที่ต่ำกว่า (Zuckerman, 1991) เมื่อพิจารณาคะแนนการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสระหว่างเพศชายและหญิง พบว่าคะแนนเพศชาย ($M=42.60$, $SD=5.57$) สูงกว่าเพศหญิง ($M=41.18$, $SD=5.64$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=-10.295$, $df=608$ $p<.001$) ซึ่งคล้ายกับงานของ Arnett (1994) ที่พบว่าคะแนนการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสของเพศชายจะสูงกว่าเพศหญิง เช่นกัน

เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เพิ่มเติม (ภาคผนวก ง) ความแตกต่างของคะแนนการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสระหว่างนักเรียนชายและหญิงโดยรวม พบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศ คือ คะแนนเฉลี่ยรวมของนักเรียนเพศชาย ($M=42.60$, $SD=5.57$) สูงกว่าเพศหญิง ($M=41.00$, $SD=5.38$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=3.617$, $df=608$ $p<.001$)

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยส่วนใหญ่ที่ศึกษาเรื่องการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส มักจะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่างๆ ของวัยรุ่น เช่น ความก้าวร้าว และ ยาเสพติด แต่ยังไม่พบว่ามีผู้ใดนำตัวแปรนี้มาศึกษาในเรื่องของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ งานวิจัยครั้งนี้จึงถือเป็นพื้นฐานในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนวัยรุ่นไทย และในประเด็นที่เกี่ยวข้องต่อไป

4. การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ในนักเรียนวัยรุ่น ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ดังนี้ คือ

ในนักเรียนเพศชาย การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ ที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มระหว่างกลุ่มนักเรียนชายทั้ง 3 กลุ่มได้ดีเป็นอันดับที่ 4 จากตัวแปร 5 ตัว (ตาราง 10) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิกัลมาตรฐาน ในฟังก์ชันที่ 1 เท่ากับ $-.417$ นั่นคือสามารถจำแนกนักเรียนชายทั้ง 3 กลุ่มออกจากกัน โดยจะสามารถจำแนกนักเรียนชายกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกัน คือกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 และมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิกัลมาตรฐานในฟังก์ชันที่ 2 เท่ากับ $-.666$ นั่นคือ สามารถจำแนกนักเรียนชายกลุ่มที่ 2 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากกลุ่มที่ 3 (กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์) ได้ดีที่สุด

นอกจากนี้ การวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 10 ยังแสดงให้เห็นว่า การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 2 ในระดับสูง อธิบายได้ว่าการดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ สัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 2 คือ กลุ่มของนักเรียนชายที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า ออกจากกลุ่ม 3 ที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว

ส่วนในนักเรียนเพศหญิง การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศถือได้ว่าเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มได้ดีที่สุด จากตัวแปร 6 ตัว (ตาราง 15) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิกัลมาตรฐาน ในฟังก์ชันที่ 1 เท่ากับ $.604$ นั่นคือสามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มออกจากกันได้ โดยจะสามารถจำแนกนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 ได้ดีที่สุด

นอกจากนี้ การวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 15 ยังแสดงให้เห็นว่า การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 1 ในระดับสูง อธิบายได้ว่าการดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ สัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 1 คือ กลุ่มของนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า ได้ดี

จะเห็นได้ว่า หากนักเรียนทั้งในเพศชายและหญิงยังได้มีการดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากขึ้นเท่าไร แนวโน้มที่จะเปลี่ยนจากกลุ่ม 1 ที่ไม่มีเพศสัมพันธ์ ไปเป็นกลุ่ม 2 คือตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ก็สูงขึ้น และหากมีความตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์แล้ว โอกาสที่จะเป็นกลุ่ม 3 คือมีเพศสัมพันธ์ ก็จะมีสูงขึ้นด้วย

ผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับการสำรวจพฤติกรรมวัยรุ่นในกรุงเทพฯ ที่พบว่า สิ่งที่มีผลดันให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์มากที่สุดถึงร้อยละ 72 ก็คือ การได้ดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (เช็ทที่ปลอดภัย, [sex.sanook.com/sex/safetysex/safety_15410 .php](http://sex.sanook.com/sex/safetysex/safety_15410.php)) นอกจากนี้ มีรายงานว่ากลุ่มตัวอย่างที่อ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ดูภาพลามก หรือดูภาพยนตร์หรือวิดีโอที่เกี่ยวกับการร่วมเพศ มีสัดส่วนการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (จุฑามาศ นุชนารถ, 2531) ซึ่งผลการวิจัยเหล่านี้ก็เป็นไปในลักษณะเดียวกับ งานวิจัยของ ชวนันท์ โขษิต (2536) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ และพบว่า ร้อยละ 85.5 ของกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์รายงานว่าสื่อภาพยนตร์ที่แสดงการร่วมเพศ เป็นปัจจัยหนึ่งที่กระตุ้นให้เกิดการร่วมเพศ และจากงานวิจัยเชิงคุณภาพในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของ วรพรรณ ทิพย์วารมย์ (2545) พบว่าเมื่อนักเรียนได้ดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศแล้วจะเกิดอารมณ์ทางเพศ ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง 1 คน มีการจัดการกับอารมณ์ทางเพศโดยตรง คือหลับนอนกับเพื่อนหญิงในโรงเรียนเดียวกันในขณะที่เกิดอารมณ์นั้น ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้าที่ศึกษาเรื่องการดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ที่พบว่าวัยรุ่นจะมีการยับยั้งอารมณ์ทางเพศของตนได้น้อยกว่าผู้ใหญ่ และอาจเกิดการลองผิดลองถูก เกิดการเลียนแบบจากสื่อที่ได้ดูผลที่ตามมาก็คือ เมื่อขาดการชี้แนะที่ถูกต้อง ก็เป็นเหตุให้เกิดความอยากรู้อยากลอง และเกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมขึ้นได้ (Rogala & Tyden, 2003) ทั้งนี้งานวิจัยในต่างประเทศก็ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าการร่วมเพศในรูปแบบต่างๆ ที่ปรากฏในสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศนั้นทำให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบขึ้นในหมู่วัยรุ่นด้วย (Rogala & Tyden, 2003) ซึ่งสามารถอธิบายได้ตามแนวคิดทฤษฎีของ Bandura's ในเรื่องการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning theory) ซึ่งให้แนวคิดว่าคุณคนจะเรียนรู้ และประพฤติปฏิบัติตนตามเหตุการณ์สังคม โดยการสังเกตจากสังคมรอบๆ ตัว

นอกเหนือจากสื่อที่เป็นวัตถุ เช่น หนังสือ ภาพยนตร์ หรือวิดีโอแล้ว สื่อสารสนเทศหรืออินเทอร์เน็ตก็มีบทบาทไม่ใช่น้อยในปัจจุบัน ซึ่งประเด็นสำคัญเกี่ยวกับเรื่องเพศนี้ แม้ว่ามนุษย์เราจะรับรู้ได้เองตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ในบางเรื่องบางกรณีก็ต้องได้รับการแนะนำที่ถูกต้อง การที่เปิดเสรีข้อมูลข่าวสารให้เด็กได้สามารถเข้าไปค้นหาข้อมูลต่างๆ ได้ จึงอาจมีทั้งผลดีและผลเสียเนื่องจากสื่อเหล่านั้นไม่ได้มีการกลั่นกรองก่อนเผยแพร่สู่สาธารณะ ซึ่งหากตัวผู้ใหญ่ หรือผู้ปกครอง รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ละเลยปล่อยให้สื่อเหล่านี้แพร่กระจายสู่เด็กนักเรียนวัยรุ่น โดยขาดการสอดส่องดูแลและให้การแนะนำที่ถูกต้อง ก็อาจนำไปสู่ปัญหาการเลียนแบบ ปัญหาการละเมิดและอาชญากรรมทางเพศต่อไปได้

5. การรับรู้ความภูมิใจในตนเอง

การรับรู้ความภูมิใจในตนเอง เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ของทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ดังนี้ คือ

ในนักเรียนเพศชาย การรับรู้ความภูมิใจในตนเอง เป็นปัจจัยอันดับสุดท้ายที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มระหว่างนักเรียนชายทั้ง 3 กลุ่ม (ตาราง 10) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิกัลมาตรฐานในฟังก์ชันที่ 1 เท่ากับ $-.220$ นั่นคือสามารถจำแนกนักเรียนชายกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกัน คือกลุ่มที่ 2 และ 3 ได้ และมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิกัลมาตรฐานในฟังก์ชันที่ 2 เท่ากับ $.306$ นั่นคือ สามารถจำแนกนักเรียนชายกลุ่มที่ 2 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนชายกลุ่ม 3 (กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์) ได้ดีที่สุดนั่นเอง

และจากการวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ความภูมิใจในตนเองมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 2 ในระดับสูง อธิบายได้ว่าการรับรู้ความภูมิใจในตนเองสัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 2 คือกลุ่มของนักเรียนชายที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้าออกจากกลุ่ม 3 คือกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์แล้ว ได้เป็นอย่างดี

ส่วนในนักเรียนเพศหญิง การรับรู้ความภูมิใจในตนเอง เป็นปัจจัยอันดับสุดท้ายที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มระหว่างกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มได้เช่นเดียวกับในเพศชาย (ตาราง 15) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิกัลมาตรฐานในฟังก์ชันที่ 1 เท่ากับ $.058$ นั่นคือสามารถจำแนกนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกัน คือกลุ่มที่ 2 และ 3 ได้ แต่ในฟังก์ชันที่ 2 ตัวแปรนี้มีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิกัลมาตรฐาน เท่ากับ $.707$ นั่นคือสามารถจำแนกนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 2 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 3 (กลุ่มนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์) ได้ดีที่สุด

และจากการวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 15 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ความภูมิใจในตนเองมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชัน 2 ในระดับสูง อธิบายได้ว่าการรับรู้ความภูมิใจในตนเองสัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 2 คือกลุ่มของนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้าออกจากกลุ่ม 3 คือกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์แล้ว ได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกับในกลุ่มนักเรียนเพศชาย

สรุปผลที่ได้จากการวิเคราะห์ครั้งนี้ว่า การรับรู้ความภูมิใจในตนเองมีรูปแบบและอำนาจการจำแนกกลุ่มคล้ายคลึงกันทั้งในนักเรียนเพศชายและหญิง

อาจกล่าวได้ว่า หากนักเรียนทั้งเพศชายและหญิงมีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับสูง แนวโน้มที่นักเรียนจะไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรก็สูง แต่หากนักเรียนมีระดับการรับรู้ความภูมิใจในตนเองลดลงมา แนวโน้มที่นักเรียนจะโอบเอียงไป หรือมีความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ในช่วงวัยรุ่น ก็เป็นไปได้สูงขึ้น และถ้านักเรียนมีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับที่ต่ำ แนวโน้มที่นักเรียนจะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในช่วงวัยรุ่น ก็เป็นไปได้มาก

จากผลการวิเคราะห์ในงานวิจัยครั้งนี้ พอจะทำให้เห็นภาพว่า การรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับต่ำ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hayas และ Fors (1990) ที่พบว่าระดับการรับรู้ความภูมิใจในตนเองต่ำจะเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์แบบขาดการป้องกัน อันจะนำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่น และยังพบว่าเมื่อวัยรุ่นมีระดับการรับรู้ความภูมิใจในตนเองลดลง เจตคติและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะเป็นแบบยินยอมตามผู้อื่นมากขึ้นด้วย ผลจากการศึกษายังชี้ให้เห็นว่าวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์มักเป็นนักเรียนที่ไม่ค่อยสนใจตนเอง มีระดับความนับถือตนเองต่ำ ขาดทักษะพื้นฐานในสังคม ต้องการความรัก และมาจากครอบครัวที่ทำหน้าที่ในครอบครัวที่ไม่ดีนัก โดย Friedman (1989) ยังได้เสนอแนะว่า สภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม และการที่วัยรุ่นมีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับต่ำ ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรที่ขาดการป้องกัน และทำให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์หรือเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Shrier, Harris, Sternberg และ Beardslee (2001) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นพบว่า การรับรู้ความภูมิใจในตนเองจะมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นั่นคือการที่วัยรุ่นรับรู้ความภูมิใจในตนเองต่ำ จะทำให้ง่ายต่อการที่วัยรุ่นจะถูกโน้มน้าวจูงใจให้มีเพศสัมพันธ์ รวมทั้งอิทธิพลร่วมจากตัวแปรอื่นๆ เช่น การรับรู้สมรรถนะในตนเองต่ำ (Self-efficacy) การรับรู้ความเล็งต่ำ หรือเจตคติในเชิงเห็นด้วยต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ก็จะทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมแบบขาดการป้องกัน และเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ง่ายขึ้นด้วย นอกจากนี้ Chilman (1979) ที่ศึกษาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของเพศหญิง ยังได้รายงานว่า ผู้หญิงที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองต่ำมักจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในขณะที่เป็นวัยรุ่น โดยขาดการป้องกัน และส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์หรือการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ได้

อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยในต่างประเทศส่วนหนึ่ง ที่รายงานผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้ นั่นคือ มีการรายงานว่าวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับสูง จะมีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น เช่น

งานวิจัยของ Flick (1986) ซึ่งศึกษาในวัยรุ่นชาย งานวิจัยของ Whitbeck, Yoder, Hoyt และ Conger (1999) ที่ศึกษานักเรียนวัยรุ่นทั้งเพศชายและเพศหญิงที่ศึกษาในเกรด 8 -10 และงานวิจัยของ Paul, Fitzjohn, Herbison และ Dickson (2000) ที่ศึกษาเฉพาะในวัยรุ่นหญิง ต่างรายงานผลสอดคล้องกันว่า วัยรุ่นที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับสูง มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วกว่าวัยรุ่นทั่วไป

ความไม่สอดคล้องกันระหว่างงานวิจัยทั้ง 2 กลุ่มที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้เกิดข้อสงสัยว่า วัยรุ่นที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับสูงหรือต่ำกันแน่ ที่มีแนวโน้มจะมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วกว่าวัยรุ่นทั่วไป อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการศึกษารายงานการวิจัยทั้ง 2 กลุ่มเหล่านั้นอย่างละเอียด กลับพบว่า ที่จริงแล้วผลการวิจัยดังกล่าวไม่ได้ขัดแย้งกัน แต่ชี้ให้เห็นถึงรูปแบบที่ต่างกันของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น กล่าวคือ

วัยรุ่นที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับสูง จะมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วกว่าวัยรุ่นทั่วไป แต่เป็นไปในลักษณะของการไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว และมีความพร้อมจะมีเพศสัมพันธ์จากการตัดสินใจของตนเอง มิใช่จากการยอมตามการชักจูงของผู้อื่น

ในทางตรงข้าม วัยรุ่นที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับต่ำ ก็จะมีมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วกว่าวัยรุ่นทั่วไปได้เช่นกัน แต่เป็นไปในลักษณะของการมีเพศสัมพันธ์ด้วยความไม่พร้อม เกิดเพราะการยอมตามการชักจูงของผู้อื่น หรือเกิดจากอารมณ์และสถานการณ์ที่พาไป ส่งผลให้มีเพศสัมพันธ์แบบขาดการป้องกัน และนำไปสู่การติดโรคทางเพศสัมพันธ์หรือการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่นได้

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย ยังไม่พบงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความภูมิใจในตนเองกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์โดยตรง แต่ได้มีผู้นำตัวแปรความภูมิใจในตนเองไปศึกษาในเรื่องของพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ คือ เจตน์สันติ แดงสุวรรณ, พูนสุข ช่วยทอง, และอนงค์นาฏ เหลี่ยมสมบัติ (2541) พบว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองสูง และมีการเผชิญกับปัญหาในระดับที่ดี จะมีพฤติกรรมปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการติดโรคเอดส์ได้ดี โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองในระดับที่ลดลงมา ก็จะมีการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ลดลง และนักศึกษาที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองต่ำและมีการเผชิญกับปัญหาในระดับที่ต่ำ จะมีการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ได้ไม่ดีนัก

โดยสรุป คือ การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาในวัยรุ่นตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผลการวิจัยที่ได้ ชี้ให้เห็นว่า ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองสูง

ทั้งนี้ อธิบายได้ว่า การที่วัยรุ่นมีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองสูง ช่วยทำให้วัยรุ่นเกิดความมั่นใจในตนเองและรักตัวเองมากขึ้น ไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองทำในสิ่งที่ไม่สมควรหรือสิ่งที่ละเมิดค่านิยมที่ดีงามของสังคมไทย เนื่องจากนักเรียนรับรู้ว่สังคมไทยยังไม่ยอมรับหรือไม่เห็นสมควรให้วัยรุ่นที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนมีเพศสัมพันธ์ และตนเองก็ยังไม่พร้อมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ จึงควรรอให้มีความพร้อมเสียก่อน ทั้งนี้ เมื่อผู้วิจัยได้มีโอกาสพูดคุยกับนักเรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและชายจำนวนหนึ่งที่มีการรับรู้ความภูมิใจในตนเองสูง ก็พบว่านักเรียนเหล่านั้นต่างก็เป็นเด็กดีที่ไม่มีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมี เนื่องจากเห็นว่าตนยังไม่พร้อมและควรจะสนใจการเรียนมากกว่าเด็กกลุ่มนี้ล้วนมีผลการเรียนดี และมีความตระหนักต่อค่านิยมและความคาดหวังของสังคมไทยในเรื่องความไม่เหมาะสมของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่กำลังศึกษาเล่าเรียน เป็นอย่างดี

ดังนั้น วิธีการต่างๆในการเสริมสร้างให้นักเรียนได้มีความภูมิใจในตนเองที่ดี ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา หรือการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้รับการยอมรับจากเพื่อนหรือคนรอบข้าง จะช่วยให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ได้รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า ซึ่งกิจกรรมเสริมสร้างความภูมิใจในตนเองในเด็กวัยรุ่นเหล่านี้ ถือเป็นสิ่งที่จำเป็นและต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อช่วยเป็นเกราะป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนได้เป็นอย่างดี

6. เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

จากการวิเคราะห์พบว่าเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นตัวแปรที่มีอำนาจการจำแนกได้เฉพาะในนักเรียนเพศหญิงเท่านั้น แต่ไม่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนชายออกจากกันได้

เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีอำนาจการจำแนกกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มเป็นอันดับที่สี่ (ตาราง 15) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ฟังก์ชันจำแนกคาโนนิคัลมาตรฐานในฟังก์ชันที่ 1 เท่ากับ .338 นั่นคือสามารถจำแนกนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มออกจากกัน โดยจะสามารถจำแนกนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 1 (กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า) ออกจากนักเรียนกลุ่มที่เหลือรวมกัน คือกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 ได้

จากการวิเคราะห์ค่าเมตริกซ์โครงสร้างในตาราง 15 แสดงให้เห็นว่า เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชันที่ 1 ในระดับที่สูง อธิบายได้ว่า เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นสัมพันธ์กับการจำแนกกลุ่ม 1 คือ กลุ่มของนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้าออกจากกลุ่ม 2 และ 3 ในระดับสูง

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นประกอบกับค่าเมตริกซ์โครงสร้าง จะพบว่า ยิ่งนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่สูงหรือในเชิงเห็นด้วยมากเท่าไร แนวโน้มที่นักเรียนหญิงจะเป็นกลุ่ม 3 คือกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ก็จะสูงมากขึ้นเท่านั้น นั่นคือถ้านักเรียนหญิงมีความคิดที่เห็นด้วยในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมากเท่าไร แนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก็สูงมากขึ้นนั่นเอง

ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรวรรณ สังขรักษ์ (2539) ในเรื่องความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสุพรรณบุรี ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 52.9 เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนไม่ใช่เรื่องเสียหาย และกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์ก็จะมีเจตคติทางบวกกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน นอกจากนี้ การศึกษาของ จันทรแรม ทองศิริ (2539) เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นใน อำเภอเมือง จังหวัดน่าน ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนมีจำนวนน้อยกว่างานวิจัยข้างต้น คือ มีเพียงร้อยละ 24.4 ที่เห็นด้วย ส่งผลให้จำนวนของผู้ที่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศก็ต่ำกว่างานวิจัยข้างต้นด้วย สิ่งที่สอดคล้องกันระหว่างงานวิจัยทั้งสอง คือ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีเจตคติในทางไม่เห็นด้วยต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และมองเป็นเรื่องเสียหายยอมรับไม่ได้ ในขณะที่กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มักมีเจตคติในเชิงเห็นด้วย

การมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนที่แตกต่างกันนั้น ทำให้ผลของการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศของบุคคลต่างกัน ในงานวิจัยของ ระวีวรรณ ดนัยดุชฎีกุล (2547) พบว่าเมื่อวัยรุ่นมีเจตคติในเชิงบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ก็เพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศด้วย เช่นในการศึกษาวิจัยของ Carvajal et al. (1999) ที่รายงานว่า เจตคติในเชิงเห็นด้วยต่อการละเว้นเพศสัมพันธ์ ช่วยให้วัยรุ่นมีแรงจูงใจและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนในการชะลอการมีเพศสัมพันธ์ออกไป และสามารถละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นได้ และงานวิจัยของ Silva และ Ross (2002) ที่ศึกษาเรื่องการประเมินโปรแกรมการเรียนเพศศึกษาในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายระดับ high school ประเทศชิลี พบว่าเจตคติทางบวกต่อการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นตัวแปรสำคัญในการทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ที่น้อยลงได้

ผลการวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งรายงานการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ต่างแสดงให้เห็นว่า เจตคติในเชิงเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นตัวทำนายการมีเพศสัมพันธ์ และการไม่มีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนวัยรุ่นได้

อย่างไรก็ตาม การที่เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นตัวแปรที่ไม่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนชายออกจากกันได้ในงานวิจัยนี้ ไม่ได้หมายความว่าตัวแปรนี้ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น แต่บอกได้เพียงว่าตัวแปรนี้จำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนชายทั้ง 3 กลุ่มออกจากกันไม่ได้ ในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

สรุปผลการวิจัย และการเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ในเชิงปฏิบัติ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เน้นที่จะศึกษาปัจจัยคัดสรรที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนเพศชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และสามารถสรุปผลการวิจัยดังนี้

นักเรียนเพศชาย ในการทำนายว่านักเรียนเพศชายคนใดน่าจะได้รับการจำแนกเข้ากลุ่มพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบใด สามารถพิจารณาได้จากตัวแปร 5 ตัว คือ การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน การรับรู้ความภูมิใจในตนเอง การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

โดยที่ตัวแปรทั้ง 5 จะมีรูปแบบที่แตกต่างกันในนักเรียนชายแต่ละกลุ่ม (ตาราง 18) ดังนี้

กลุ่ม 1 คือกลุ่มนักเรียนชายที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า

นักเรียนชายในกลุ่มนี้จะมีการรับรู้ทำหน้าที่ของครอบครัวสูง การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนต่ำ การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสต่ำ การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่ำ และการรับรู้ความภูมิใจในตนเองสูง

การจำแนกนักเรียนชายเข้ากลุ่มที่ 1 มีอำนาจการทำนายถูกต้องร้อยละ 82.90

กลุ่ม 2 คือกลุ่มนักเรียนชายที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า

นักเรียนชายในกลุ่มนี้จะมีการรับรู้ทำหน้าที่ของครอบครัวต่ำ การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนสูง การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสสูง การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศปานกลาง และการรับรู้ความภูมิใจในตนเองปานกลาง

การจำแนกนักเรียนชายเข้ากลุ่มที่ 2 มีอำนาจการทำนายถูกต้องร้อยละ 63.60

กลุ่ม 3 คือกลุ่มนักเรียนชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์

นักเรียนชายในกลุ่มนี้จะมีการรับรู้ทำหน้าที่ของครอบครัวต่ำ การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนสูง การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสสูง การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศสูง และการรับรู้ความภูมิใจในตนเองต่ำ

การจำแนกนักเรียนชายเข้ากลุ่มที่ 3 มีอำนาจการทำนายถูกต้องร้อยละ 79.20

นักเรียนเพศหญิง ในการทำนายว่านักเรียนเพศหญิงคนใดน่าจะอยู่ในกลุ่มใด พิจารณาจากตัวแปรสำคัญ 6 ตัวแปรที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่มออกจากกัน ได้แก่ การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส และการรับรู้ความภูมิใจในตนเอง

โดยที่ตัวแปรทั้ง 6 จะมีรูปแบบที่แตกต่างกันในนักเรียนหญิงแต่ละกลุ่ม (ตาราง 19) ดังนี้

กลุ่ม 1 คือกลุ่มนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่คิดจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า

นักเรียนหญิงในกลุ่มนี้จะมีการรับรู้ทำหน้าที่ของครอบครัวสูง การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนต่ำ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่ต่ำ การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสต่ำ การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่ำ และการรับรู้ความภูมิใจในตนเองสูง

การจำแนกนักเรียนหญิงเข้ากลุ่มที่ 1 มีอำนาจการทำนายถูกต้อง ร้อยละ 94.80

กลุ่ม 2 คือกลุ่มนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือน ข้างหน้า

นักเรียนหญิงในกลุ่มนี้จะมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวต่ำ การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนสูง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่สูง การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศสูง การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสปานกลาง และการรับรู้ความภูมิใจในตนเองปานกลาง

การจำแนกนักเรียนหญิงเข้ากลุ่มที่ 2 มีอำนาจการทำนายถูกต้อง ร้อยละ 76.30

กลุ่ม 3 คือกลุ่มนักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์

นักเรียนหญิงในกลุ่มนี้จะมีการรับรู้ทำหน้าที่ของครอบครัวต่ำ การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนสูง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่สูง การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศสูง การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสสูง และการรับรู้ความภูมิใจในตนเองต่ำ

การจำแนกนักเรียนหญิงเข้ากลุ่มที่ 3 มีอำนาจการทำนายถูกต้อง ร้อยละ 76.90

งานวิจัยนี้ มีข้อสังเกตว่า ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่ไม่มีเพศสัมพันธ์อย่างชัดเจน (กลุ่ม 1) และกลุ่มนักเรียนที่มีเพศสัมพันธ์อย่างชัดเจน (กลุ่ม 3) แล้ว ยังมีกลุ่มอีกกลุ่มหนึ่งที่น่าสนใจ นั่นคือ **กลุ่มนักเรียนที่ไม่มีเพศสัมพันธ์ แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้า** (กลุ่ม 2) ที่พบในนักเรียนทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้พบว่า กว่าร้อยละ 26 ของกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ภายในอนาคตอันใกล้ และจากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Ajzen & Fishbein, 1980) มีแนวคิดที่ว่า "พฤติกรรมของบุคคลอยู่ภายใต้การควบคุมของความตั้งใจของบุคคลที่จะทำพฤติกรรมนั้น เมื่อบุคคลมีความตั้งใจหรือเจตนาที่จะทำพฤติกรรมใดแล้ว แนวโน้มที่จะเกิดพฤติกรรมนั้นก็จะเป็นไปได้อย่างสูง" ดังนั้นกลุ่มนักเรียนที่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6-12 เดือนข้างหน้าเหล่านี้ จึงถือได้ว่าเป็น "กลุ่มเสี่ยง" ที่มีแนวโน้มจะเกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้สูง ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว และเป็นกลุ่มที่โรงเรียน ครอบครัว และสังคมควรให้ความสนใจในเชิงการวางแผนป้องกัน หรือชะลอการมีเพศสัมพันธ์ในขณะศึกษาเล่าเรียน ควบคู่ไปกับกลุ่มนักเรียนที่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ด้วย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นที่จะศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีส่วนทำให้วัยรุ่นก้าวเข้าสู่การมีเพศสัมพันธ์ในขณะยังศึกษาเล่าเรียน ทั้งนี้ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ถือเป็นพฤติกรรมของบุคคล ที่ต้องทำความเข้าใจทั้งในบริบทของปัจจัยส่วนบุคคลและอิทธิพลความแวดล้อม ดังนั้น ปัจจัยด้านความภูมิใจในตนเอง และการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัส ซึ่งเป็นปัจจัยส่วนบุคคล และ ปัจจัยด้านความเชื่อ เจตคติ การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มและความคาดหวังของเพื่อน การรับรู้ทำหน้าที่ของครอบครัว และการดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ซึ่งถือเป็นอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม จึงได้ถูกนำมาศึกษาในครั้งนี้

ผลการวิจัยที่ได้ข้างต้น เป็นสิ่งที่น่าสนใจและมีความสำคัญต่อนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น และเป็นข้อมูลที่กลุ่มบุคคลที่สนใจ รวมทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปพิจารณาเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการรณรงค์ ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปัจจัยสำคัญต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นอย่างเหมาะสม เช่น เสริมสร้างให้มีความภูมิใจในตนเองสูง มีการคบเพื่อนที่มีบรรทัดฐานในการมีเพศสัมพันธ์อย่างเหมาะสม หลีกเลี่ยงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น ฯลฯ นอกเหนือจากการให้ความรู้ในเรื่องเพศสัมพันธ์ที่โรงเรียนจัดให้

ในเรื่องเจตคติของนักเรียน หากได้มีการปลูกฝังถึงข้อดีของการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ รวมทั้งการชี้ให้เห็นถึงผลเสียที่เกิดขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอย่างชัดเจน ก็น่าจะช่วยให้วัยรุ่นได้ตระหนักได้ว่าการมีเพศสัมพันธ์เมื่อไม่พร้อมนั้นก่อให้เกิดผลเสียที่ตามมาได้อย่างไรบ้าง และน่าจะส่งผลให้วัยรุ่นชะลอการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนออกไปได้ นอกจากนี้ การสนับสนุน

กิจกรรมที่พึงประสงค์แก่นักเรียน และการให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนที่นักเรียนคบหา ก็มีความสำคัญมากไม่แพ้กัน กลุ่มอ้างอิงอื่นๆ ที่สำคัญสำหรับนักเรียนนอกเหนือไปจากกลุ่มเพื่อน เช่น ครู ผู้ปกครอง ควรได้ร่วมมือกันวางแผน จัดกิจกรรมให้ความรู้ ให้คำแนะนำแก่นักเรียน และทำตัวให้เป็นที่ยอมรับใจของนักเรียนวัยรุ่น เพื่อช่วยดึงวัยรุ่นออกจากกรงกับกลุ่มเพื่อนมากเกินไป และที่ขาดไม่ได้ คือ กิจกรรมการเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน และการทำหน้าที่ของครอบครัวที่จะต้องจัดให้ความรู้แก่ผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นแนวทางแก่พ่อแม่ ผู้ปกครองให้เข้าใจถึงหน้าที่ทุกด้านของครอบครัวอย่างชัดเจน รวมถึงกลไกของครอบครัวที่ต้องทำหน้าที่ควบคู่กันไปทุกด้าน อันจะเป็นอิทธิพลที่สำคัญในการสร้างเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ทั้งในทางร่างกายและจิตใจของสมาชิกทุกคนในครอบครัวตลอดวงจรชีวิต

การทำหน้าที่ของครอบครัวนั้นจะสำเร็จลุล่วงไม่ได้ หากไม่ได้ทำหน้าที่ครบทุกด้านอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยเชื่อว่าหากสมาชิกในครอบครัวได้ร่วมกันประเมินแล้วว่าครอบครัวตนเองบกพร่องในด้านใดบ้าง แล้วช่วยกันแก้ไขปรับปรุงให้ด้านนั้นๆ ดีขึ้น ครอบครัวนั้นก็จะเป็นองค์กรที่มีประสิทธิภาพของสังคม และสมาชิกในครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยรุ่นที่เป็นวัยที่เรียกได้ว่าเป็นวัยที่มีปัญหามากที่สุดนั้น ก็เสมือนได้รับเกราะคุ้มกันที่แข็งแกร่งจากครอบครัวในการเผชิญปัญหา และสามารถจัดการกับปัญหาที่ร่ายล้อมได้ ไม่เฉพาะเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยศึกษาเล่าเรียนเท่านั้น แต่รวมไปถึงปัญหาพฤติกรรมอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย